

Sygn. akt II PK 413/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z powództwa W. B.
przeciwko P.[...] Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.
o wynagrodzenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 29 listopada 2016 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 6 listopada 2014 r., sygn. akt XXI Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 listopada 2014 r., sygn. akt XXI Pa [...], Sąd Okręgowy – Sąd Pracy w W. – w sprawie z powództwa W. B. przeciwko P. [...] S.A. z siedzibą w W. o wynagrodzenie – oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 31 października 2013 r., sygn. akt VIII P [...], oddalającego powództwo.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego powód zaskarżył skargą kasacyjną. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że „w niniejszej sprawie zachodzi potrzeba dokonania przez Sąd Najwyższy wykładni obowiązujących przepisów art. 6 Kodeksu cywilnego (kc) w zw. z art. 300 Kodeksu pracy i art. 42 § 2 Kodeksu pracy: którą ze stron stosunku pracy - Pracodawcę czy Pracownika - obciąża ciężar udowodnienia faktu posiadania przez Powoda stosownych kwalifikacji do objęcia stanowiska, na które został czasowo

oddelegowany oraz istnienia uzasadniona potrzeba zakładu pracy. W niniejszej sprawie Sąd błędnie przyjął, że Pozwanej nie obciążał ciężar udowodnienia faktu posiadania przez Powoda stosownych kwalifikacji do objęcia stanowiska, na które został czasowo oddelegowany oraz, że po stronie Pozwanego istniała uzasadniona potrzeba zakładu pracy, podczas, gdy to Pozwana podnosiła konieczność oddelegowania Powoda z uwagi na potrzeby zakładu pracy i z faktu tego wywodziła skutki prawne w postaci prawa do rozwiązania z Powodem stosunku pracy w trybie art. 52 § 1 pkt 1 kp; Zachodzi też potrzeba ujednolicenia przez Sąd Najwyższy, na gruncie art. 42 § 2 Kodeksu pracy, orzecznictwa w kwestii określenia przesłanek, jakie musi spełniać powierzona praca, aby mogła być uznana za odpowiadającą kwalifikacjom pracownika. W niniejszej sprawie Sąd dokonał błędnej wykładni polegającej na błędnym przyjęciu, że: a) „powierzone Powodowi czasowo czynności i stanowisko” polegające na „opracowaniu strategii wykorzystania samochodów z napędem ekologicznym odpowiadało Jego kwalifikacjom, podczas gdy Powód nie posiadał w tym zakresie ani stosownego wykształcenia (historia gospodarcza) ani odpowiedniego doświadczenia; i b) po stronie Pozwanego istniała uzasadniona potrzeba zakładu pracy. Autor skargi wskazał, że jego skarga kasacyjna jest „oczywiście uzasadniona (zdaniem Powoda i Jego pełnomocnika)”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że zachodzi potrzeba dokonania przez Sąd Najwyższy wykładni wskazanych przepisów prawa oraz „potrzeba ujednolicenia przez Sąd Najwyższy, na gruncie art. 42 § 2 Kodeksu pracy, orzecznictwa w kwestii określenia przesłanek, jakie musi spełniać powierzona praca, aby mogła być uznana za odpowiadającą kwalifikacjom pracownika” (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

Zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem Sądu Najwyższego skarżący – opierając wniosek o przyjęcie jego skargi do rozpoznania na przyczynie przyjęcia skargi określonej w przepisie art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. – powinien określić, które przepisy wymagają wykładni, ale także wskazać, na czym polegają poważne wątpliwości związane ze stosowaniem tych przepisów wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7, s. 10). Konieczne jest opisanie tych wątpliwości, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 3 listopada 2003 r., II UK 184/03, z dnia 22 czerwca 2004 r., III UK 103/04, czy też z dnia 17 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Jeżeli zaś skarżący powołuje się na rozbieżności w orzecznictwie sądowym, to zobowiązany jest przytoczyć te rozbieżne orzeczenia Sądów, przy czym musi wykazać, że występująca w nich rozbieżność ma swoje źródło w różnej wykładni przepisu albo wykazać, że wykładnia dokonana przez Sąd drugiej instancji sprzeczna jest z jednolitym stanowiskiem doktryny lub orzecznictwa Sądu Najwyższego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2008 r., II CSK 21/08, LEX nr 794605). Chodzi przy tym o rozbieżności w wykładni przepisu prawa, a nie o rozbieżności w jego zastosowaniu. Ponadto, ze względu na publiczne cele, jakie ma do spełnienia rozpoznanie przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej, skarżący powinien także wykazać celowość dokonania wykładni przepisu przez

Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 19 października 2012 r., III SK 15/12, LEX nr 1228636 oraz z dnia 19 października 2012 r., III SK 13/12, LEX nr 1228618).

Autor skargi nie wykazał istnienia przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w swojej konstrukcji, która sprowadza się do postawienia ogólnikowego pytania, stanowi tylko sygnalizację jakiegoś problemu – brakuje w takim ujęciu zacytowanej wyżej kwestii przedstawienia odpowiedniej juretycznej argumentacji, którą wykazanoby, że rzeczywiście istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Przede wszystkim przedstawione w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania kwestie nie są powiązane z przepisem, którego w istocie dotyczą – skarżący w ogóle nie powołuje się na przepis art. 42 § 4 k.p., a właśnie ten przepis określa kwestię czasowego powierzenia pracownikowi, w przypadkach uzasadnionych potrzebami pracodawcy, innej pracy (odpowiadającej kwalifikacjom pracownika) niż określona w umowie o pracę.

Autor skargi w twierdzeniach uzasadnienia wniosku nie uwzględnia w ogóle stanowiska zaskarżonego wyroku w zakresie oceny kwestii tego, czy powierzone skarżącemu czasowo czynności i stanowisko odpowiadały jego kwalifikacjom oraz czy po stronie pracodawcy (pozwanego) istniała uzasadniona potrzeba zakładu pracy – stanowiska szeroko przedstawionego w uzasadnieniu zaskarżonego rozpatrywaną skargą wyroku Sądu Okręgowego w W..

Wykazanie podnoszonej w skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) – jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – wymagałoby przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035, z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205, z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Podczas gdy dla

uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania – z uwagi na jej oczywistą zasadność w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. – niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274, z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743, z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyższych wymogów; nie wykazuje, aby w sprawie występował stan „oczywistej zasadności” skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Poza tylko prostym zaprzeczeniem stanowisku zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji brakuje odpowiedniego wywodu, którym autor skargi wykazałby, że jego skarga jest rzeczywiście oczywiście uzasadniona w rozumieniu powołanego wyżej przepisu prawa.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.